

[Rasmus Hansen.]

ikke netop i en velforstaaet demokratisk Politiks Interesse at indføre og haandhæve et saadant Forbud?"

„Land og Folk“ udstyrede Jørgen Jørgensens Betragtninger med en Række Billeder, bl. a. et Billede af Goebbels med Teksten: Maa man ikke fratage Nazisterne „Ordets Frihed“ — og et Billede af Folke-tingssalen og dette høje Tings Medlemmer, forsynet med Spørgsmaalet: Er det en virkelig Folkerepræsentation? Det er jo helt i Stil med de øvrige Bestræbelser, som er udfoldet for at mistænkeliggøre dette høje Ting.

Enhver Demokrat maa naturligvis betragte Nazismen og Spørgsmaalet om, hvorledes en Gentagelse af dens Rædsler kan forhindres, som et dybt alvorligt Problem, et af de største vor Tids Mennesker er stillet over for, og Indstillingen over for enhver Form for virkelig Nazisme er — det har man Lov til at gaa ud fra — paa Forhaand givet hos enhver, som er Demokrat i nordisk Forstand. Men naar Professor Jørgen Jørgensen nu i det kommunistiske Hovedorgan her i Landet — og uden at blive modsagt af det kommunistiske Parti — har taget til Orde for Anvendelse af Forbud og Anvendelse af Statens Magtmidler mod antidemokratisk Propaganda, saa forudsætter Fremgangsmaadens Anvendelse jo i hvert Fald almindelig Enighed om, hvad Demokrati er, hvis den ikke skal medføre Diktatur; men det ærede Medlem ved lige saa godt som mange andre i dette høje Ting, at der langtfra er Enighed om, hvad Demokrati er. Kommunisterne hævder, at deres Bevægelse er den mest demokratiske Bevægelse, ganske som Sovjetstaten er den fundamentale Form for Demokrati, medens f. Eks. Socialdemokraterne her i Landet og i andre Lande ifølge kommunistisk Agitation gennem en Aarrække er betegnet som Fascister — Socialfascister, hvis jeg skal citere helt korrekt. Men naar Sovjetstaten er den fundamentale Form for Demokrati, kan der naturligvis af denne Paastand, hvis Professor Jørgen Jørgensens Argumentation accepteres, skabes en Begrundelse for, at Kommunisterne fratager alle andre Partier Ytringsfrihed med den Motivering, at de er antidemokratiske.

Det er ganske vist i himmelraabende Strid med Sandheden, naar Kommunisterne har betegnet Socialdemokratiet eller andre Partier, der er Forkæmpere for Ytringsfrihed, saaledes som vi kender den her i de nordiske Lande, som antidemokratiske; men det har jo — det ved ærede Medlemmer —

den kommunistiske Bevægelse altid taget sig let, og der er ingen Grund til at tro, at det i Fremtiden vil blive anderledes. Uanset hvilke Slutninger man vil drage af den kommunistiske Propaganda indtil nu, bliver imidlertid tilbage den Kendsgerning, som jeg tidligere har understreget her i Dag, at i den kommunistiske Stat er kun eet Parti tilladt, nemlig det Parti, der regerer og har Raadighed over Statens Magtmidler. De andre Partier er forbudt. Hvad Befolkningen maa faa at vide om indenlandske og om udenlandske Forhold, bestemmer det herskende Parti. Ytringsfriheden har den Grænse, som det enevældige Parti fastsætter. Hvad Befolkningen mener, kan man ikke faa at vide, og det er kun tilladt den at give Udtryk for den Mening, som det enevældige Parti bestemmer.

Hvorledes man end vender og drejer det, er der i den kommunistiske Tankegang intet, som berettiger Kommunisten til Forargelse over Censur og altsaa heller ikke til den Forargelse, som vi har været præsenteret for her i Dag. Det er helt andre Kræfter end de kommunistiske, som er og vedblivende kan være en Garanti for, at Ytringsfriheden ikke trædes for nær her i Landet, og derfor burde det kommunistiske Parti ogsaa have undladt Komedien med Forespørgselen til den højtærede Forsvarsminister. Desuden er det jo ikke enhver Henstilling til Pressen, som forarger Kommunisterne og foranlediger dem til at optræde som Ytringsfrihedens Vogtere.

Jeg minder i saa Henseende om en Henvendelse til den danske Presse, medens Bornholm var besat af russiske Tropper. Den blev ogsaa udsendt af Udenrigsministeriets Pressebureau. Den er utvivlsomt ogsaa det ærede Medlem Hr. Holst bekendt, men for det Tilfælde, at det ærede Medlem skulde have glemt den, gør jeg opmærksom paa, at den blev udsendt den 4. Juni sidste Aar. I denne Henvendelse anmodede Udenrigsministeriets Pressebureau Bladene om, hvis de skrev om de russiske Tropper paa Bornholm, at forelægge Stoffet for Udenrigsministeriets Pressebureau før Offentliggørelse. Det var altsaa Censur, som Bladene her blev anmodet om at underkaste sig, og paa et Tidspunkt, hvor 3 af Regeringens Medlemmer var Kommunist, 3 Kommunist, som i Dag er ærede Medlemmer af dette høje Ting. Jeg mindes ikke at have hørt noget om eller læst noget om, at Kommunisterne har protesteret i Anledning af denne Censur, og deraf turde vel fremgaa, at det ikke er enhver Form for Censur iværksat her i Landet, som